

Sygn. akt III AUa 409/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r. w Szczecinie

sprawy C. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 marca 2014 r. sygn. akt VII U 1227/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 409/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 22 kwietnia 2013 roku, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonej C. M. z 30 stycznia 2013 roku, odmówił przyznania wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z 21 marca 2013 roku C. M. nie została uznana za osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona C. M., która w odwołaniu z 20 maja 2013 roku wniosła o przyznanie jej prawa do renty. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że 25 lipca 2011 roku doznała wypadku przy pracy w postaci złamania szyjki kości ramiennej prawej ze zwichnięciem w stawie barkowym i od tego czasu odczuwa dolegliwości związane z urazem, co znacznie utrudnia wykonywanie codziennych czynności i uniemożliwia wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej C. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od złożenia wniosku z 30 stycznia 2013 roku do 5 września 2015 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że C. M. urodziła się (...). W okresie swojej aktywności zawodowej ubezpieczona pracowała na stanowisku sprzedawcy, pracownika fizycznego produkcji zwierzęcej oraz sprzątaczk.

W dniu 25 lipca 2011 roku C. M., zatrudniona na stanowisku sprzątaczk w Szkole Podstawowej nr (...) w M., uległa wypadkowi przy pracy, doznając wielofragmentowego złamania szyjki kości ramiennej prawej ze zwichnięciem w stawie barkowym (odłamana głowa przemieszczona w kierunku do przodu). Po przewiezieniu do szpitala przeprowadzono zabieg, polegający na otwartej repozyycji i stabilizacji kości ramiennej płytką.

W dniu 30 stycznia 2013 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

Aktualnie u C. M. rozpoznaje się:

- przebyte złamanie stawu barkowego prawego ze złamaniem szyjki chirurgicznej kości ramiennej, leczone operacyjnie w 2011 roku - w związku z przebyłym wypadkiem w pracy w 2011 roku, ze znacznym upośledzeniem funkcji prawej kończyny górnej,
- przebyte złamanie rzepki prawej leczone operacyjnie w 2008 roku,
- nadciśnienie tętnicze,
- stan po usunięciu cieśni i płata prawego, płata piramidowego tarczycy z powodu wola guzowatego tarczycy, z następową niedoczynnością tarczycy wyrównaną,
- przebytą operację usunięcia wyrostka robaczkowego,
- przebytą operację usunięcia pęcherzyka żółciowego.

Stan zdrowia ubezpieczonej powoduje jej częściową, okresową niezdolność do pracy do 5 września 2015 roku.

Ograniczenie ruchomości w zakresie kończyn jest przyczyną niezdolności do prac wymagających sprawności kończyn z pełnym zakresem ruchów i koniecznością przenoszenia ciężkich przedmiotów. Badana może podjąć lekkie prace fizyczne - np. jako portier, nie jest zdolna do ciężkiej pracy fizycznej na stanowisku sprzedawcy, sprzątaczk, pracownika produkcji zwierzęcej.

Niedoczynność tarczycy po zabiegu częściowego usunięcia gruczołu tarczycowego jest wyrównana farmakologicznie i nie wpływa istotnie na zdolność do pracy badanej.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie C. M. okazało się uzasadnione.

Sąd I instancji argumentował, że zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Przy tym zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że na mocy art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (art. 17 ust. 2 ustawy).

Następnie Sąd I instancji wywiódł, że legalna definicja niezdolności do pracy została zawarta w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z nią osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustawa ta wyróżnia dwa rodzaje niezdolności do pracy: całkowitą i częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast za częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2, 3 ustawy). Pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Przy czym Sąd orzekający podniósł, że naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

Dalej Sąd ten wywiódł, że zgodnie z art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Sąd Okręgowy ocenił, że wobec prezentowanego przez organ rentowy stanowiska, tj. uznania powódki za osobę zdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy stan zdrowia C. M. czyni z niej osobę niezdolną do pracy, a jeśli tak, to w jakim stopniu oraz czy jest to spowodowane wypadkiem przy pracy, jakiemu powódka uległa 25 lipca 2011 roku.

Ustalenia w tym przedmiocie zostały poczynione przez Sąd Okręgowy w oparciu o analizę dokumentacji rentowej i medycznej ubezpieczonej oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii, rehabilitacji, endokrynologii oraz medycyny pracy.

Biegli ww. specjalności rozpoznali u powódki wskazane w uzasadnieniu niniejszego wyroku schorzenia i zdaniem Sądu I instancji przekonująco wyjaśnili, które z nich i dlaczego czynią z C. M. osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ograniczenie ruchomości w zakresie kończyn po przebytych w dniu 25 lipca 2011 roku wypadku przy pracy - w następstwie którego doszło do złamania stawu barkowego prawego ze złamaniem szyjki chirurgicznej kości ramiennej - czyni z ubezpieczonej osobę częściowo niezdolną do pracy okresowo do 5 września 2015 roku. Badana może podjąć lekkie prace fizyczne - np. jako portier, nie jest zaś zdolna do pracy fizycznej na stanowisku sprzedawcy, sprzętaczki, pracownika produkcji zwierzęcej.

Natomiast niedoczynność tarczycy po zabiegu częściowego usunięcia gruczołu tarczycowego jest wyrównana farmakologicznie nie daje podstaw do orzekania długotrwałej częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd I instancji zważył, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen.

Sąd orzekający w I instancji w pełni podzielił stanowisko zajęte przez biegłych odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonej, gdyż sporządzone przez nich opinie zostały wydane po szczegółowym przeanalizowaniu dokumentacji medycznej dotyczącej wnioskodawczynie oraz przeprowadzonych badaniach stanu jej zdrowia. Sąd ten podkreślił przy tym, iż biegli ci są wysokiej klasy fachowcami z doświadczeniem klinicznym i o specjalnościach odpowiednich do schorzenia ubezpieczonej. Wydane przez nich opinie są w ocenie Sądu Okręgowego jasne i spójne, wnioski w nich zawarte logiczne i przekonująco uzasadnione, a rzetelność i fachowość dokonanych ustaleń nie budzi żadnych wątpliwości i pozwala na uznanie ich za w pełni wiarygodne.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do przychylenia się do wątpliwości artykułowanych przez Przewodniczącą Komisji Lekarskich ZUS w piśmie procesowym z 4 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (vide: wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00; OSNAP 2002/14/343).

W realiach sprawy fakt, że stan zdrowia ubezpieczonej, związany z urazem doznany w czasie wypadku przy pracy (ograniczenie ruchomości w zakresie kończyn) ogranicza jej w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (pracownik produkcji zwierzęcej, sprzedawca, sprzętaczka) uznać trzeba za pewny, albowiem prace tego rodzaju wymagają sprawności kończyn z zachowaniem pełnego zakresu ruchu. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, iż C. M. jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W tym miejscu Sąd ten dodał - odnosząc się do daty początkowej niezdolności do pracy określonej przez biegłych na 5 września 2013 roku – iż wczytanie się w całość opinii biegłych pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że zapis w opinii uzupełniającej dotyczy jedynie daty końcowej stwierdzonej niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu zapis ten pozwala na przyjęcie, że między datą złożenia wniosku o świadczenie (30.01.2013 r.), a datą badania przez biegłych (05.09.2013 r.) ubezpieczona również była niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, albowiem biegli wskazali, że nie zgadzają się z opinią Komisji Lekarskiej ZUS z 21 marca 2013 roku, stwierdzającą zdolność badanej do pracy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od złożenia wniosku o rentę z 30 stycznia 2013 roku, na okres do 5 września 2015 roku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy. Wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego- art. 6 ust. 1 pkt. 6 oraz art. 17 ustawy z 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U z 2009 r nr 167 poz.1322 ze zm.) w zw. z art. 12 i 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U

z 2013 r poz.1440 ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące do uznania, że stan zdrowia ubezpieczonej czyni ją częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy okresowo od złożenia wniosku z 30 stycznia 2013 r. do 5 września 2015 r., a tym samym ubezpieczona ma prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 30.01.2013 r. do 5.09.2015 r.,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału prowadzące do uznania, że z opinii biegłych sądowych wynika, iż ubezpieczona jest niezdolna do pracy od 30.01.2013 r ,

- naruszenie przepisu art. 477(14) par. 4 k.p.c poprzez orzeczenie co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, powstałych po dniu złożenia odwołania od zaskarżonej decyzji zamiast uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu oraz umorzenia postępowania .

Wskazując na powyższe, organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania wnioskodawczym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ podniósł, że ubezpieczona od sierpnia 2011 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po wyczerpaniu pełnego okresu zasiłkowego złożyła wniosek o przyznanie jej świadczenia rehabilitacyjnego. I wobec pozytywnego rokowania co do poprawy stanu zdrowia takie świadczenie pobierała do stycznia 2013 r. Świadczenie rehabilitacyjne było przyznane z ogólnego stanu zdrowia, bez związku z wypadkiem przy pracy , ubezpieczona nie przedłożyła protokołu powypadkowego. C. M. nie zgłaszała też dolegliwości związanych z wypadkiem ani nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika , który orzekł o świadczeniu z ogólnego stanu zdrowia. Wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w listopadzie 2012 r. wnioskodawczyni złożyła też z ogólnego stanu zdrowia . Powodem niezdolności do pracy były zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa a nie wypadek przy pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 22.02.2013 r. uznała wnioskodawczynię za zdolną do pracy i tego orzeczenia C. M. nie kwestionowała. Dopiero w lutym 2013 r C. M. złożyła kolejny wniosek o rentę , tym razem w związku z wypadkiem przy pracy i zakwestionowała orzeczenie komisji z 21.03.2013r uznając ją za zdolną do pracy. Ustalenia lekarza orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS dokonane przy rozpatrywaniu wniosku o świadczenie rehabilitacyjne a następnie o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia i w związku z wypadkiem przy pracy były konsekwentne co do braku niezdolności do pracy C. M., ale pozostają w sprzeczności z ustaleniami biegłych o częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy , na co wskazywał pełnomocnik organu rentowego-przewodniczący PKL w piśmie z 3.12.2013 r., a które to zastrzeżenia nie zostały uwzględnione przez biegłych jak też i Sąd.

W dalszej części uzasadnienia apelacji, skarżący zwrócił uwagę, że wnioskodawczyni była kilkakrotnie rehabilitowana w ośrodkach rehabilitacyjnych ZUS, także w okresie trwającego procesu sądowego (ostatnio styczeń - luty 2014 r.), zaś wyniki rehabilitacji wskazywały na poprawę zdrowia i zdolność do pracy. Okoliczności te, zdaniem organu, nie zostały zauważone przez Sąd Okręgowy, jak również fakt, że po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego C. M. została dopuszczona do pracy i ją podjęła. Po wniesieniu zastrzeżeń do opinii biegłych przez Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS biegli w dniu 6.02.2014 r. wydali opinię uzupełniającą. W opinii uzupełniającej biegli podtrzymali dotychczasową opinię z 5.09.2013 r uznając wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy na okres dwóch lat. Przy czym w opinii wskazali, że okres dwóch lat częściowej i okresowej niezdolności do pracy jest od dnia badania przez biegłych sądowych 5.09.2013 r do 5.09.2015 r.

Z opinią uzupełniającą zgodził się organ rentowy uznając zasadnie, iż biegli przyjęli, że niezdolność C. M. do pracy powstała od daty badania, tj. już po złożeniu wniosku i wydaniu decyzji przez ZUS, w trakcie trwania procesu sądowego. Sąd I instancji jednak doszedł do innych wniosków, na podstawie tej samej opinii a mianowicie przyjął, że wyczytanie się w całość opinii pozwala na jednoznaczne przyjęcie , że zapis w opinii uzupełniającej dotyczy jedynie daty końcowej stwierdzonej niezdolności do pracy a więc między datą złożenia wniosku o świadczenie (30.01.2013 r.), a datą badania przez biegłych sądowych (5.09.2013 r) ubezpieczona również była niezdolna do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy. Apelujący przytoczył, że argumentem na uzasadnienie takiego stanowiska, zdaniem Sądu Okręgowego był fakt, że biegli w swojej opinii nie zgadzają się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z 21.03.2013 r. stwierdzającym zdolność badanej do pracy. Stanowisko Sądu jest, zdaniem organu, całkowicie nietrafne. W jego ocenie, z opinii uzupełniającej biegłych wyraźnie wynika, że niezdolność do pracy powstała dopiero w dacie badania C. M. przez biegłych sądowych. Zdaniem organu świadczy o tym ostatnie zdanie w opinii o treści : „ Okres dwóch lat częściowej i okresowej niezdolności do pracy jest od dnia badania przez biegłych sądowych 5.09.2013 r do 5.09.2015 r.”. Dalej apelujący wywiódł, że nawet pomijając fakt, że biegli wyraźnie wskazali, iż okres niezdolności wnioskodawczyni do pracy jest od dnia badania to, określając, że niezdolność ma charakter okresowy i ustalając ją na dwa lata, do daty końcowej - 5.09.2015 r., logiczne jest, iż musiała ona powstać nie wcześniej niż 5.09.2013 r. albowiem w innym przypadku biegli by nie ustalili niezdolności na okres dwóch lat do 5.09.2015 r., a ustaliliby inny okres trwania niezdolności, odpowiednio wydłużony o okres, od którego powstała niezdolność do pracy.

W związku z tym, zdaniem apelującego, twierdzenia Sądu I instancji, że zapis w opinii uzupełniającej dotyczy jedynie daty końcowej stwierdzonej niezdolności do pracy i pozwala na przyjęcie, że C. M. również była niezdolna do pracy pomiędzy 30.01.2013 r. a 5.09.2013 r. jest całkowicie nieuprawnione, niekonsekwentne i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem. W przekonaniu skarżącego, skoro Sąd uznał opinie biegłych za jasne i spójne, wnioski w nich zawarte za logiczne i przekonująco uzasadnione , to z całą konsekwencją powinien uznać, iż biegli w opinii uzupełniającej jasno i wyraźnie wskazali datę powstania niezdolności C. M. a także i okres trwania tej niezdolności. Nadto, organ podniósł, że z żadnych dokumentów nie wynika aby C. M. była niezdolna do pracy już od 30.01.2013 r.

Przy przyjęciu, zgodnie z opinią biegłych, że niezdolność C. M. do pracy w związku z wypadkiem przy pracy powstała od 5.09.2013 r., a więc już po wydaniu decyzji przez ZUS i złożeniu przez ubezpieczoną odwołania, zdaniem pozwanego, Sąd na podstawie z art. 477(14) par. 4 k.p.c nie powinien orzekać co do istoty sprawy a przekazać sprawę do ZUS do ponownego rozpoznania i umorzyć postępowanie. Apelujący w tym kontekście zwrócił uwagę, że Sąd rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżonej decyzji. Skoro w dacie wydawania decyzji C. M. nie była niezdolna do pracy w związku z wypadkiem, a wobec tego nie miała prawa do renty, zdaniem skarżącego - decyzja ZUS była trafna.

Organ wywiódł, że nowe okoliczności w postaci powstania niezdolności do pracy C. M. od maja 2013 r. winny być podstawą nie zmiany, a uchylecia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez ZUS oraz umorzenia postępowania sądowego.

W odpowiedzi na apelację, ubezpieczona wniosła o jej oddalenie w całości. W treści uzasadnienia poparła argumentację Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się niezasadna.

Roszczenie ubezpieczonej opiera się na przepisach z art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002 r. nr 199 poz. 1673 ze zm.) w związku z art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 162 poz. 1118 ze zm.). W sprawie należało zatem wykazać, że stan zdrowia ubezpieczonej uzasadnia jej niezdolność do pracy, pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległa w lipcu 2011 r. Sąd Odwoławczy miał na względzie, że rozstrzygnięcie w sprawie uzależnione było od specjalistycznej wiedzy, jaką dysponowali biegli sądowi. Ugruntowane orzecznictwo prezentuje jednoznaczny pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 27 listopada 1974 r., II CR 748/74 LEX nr 7618).

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem I instancji w kontekście wniosków i twierdzeń apelacji doprowadziła Sąd Apelacyjny do przekonania o konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego na podstawie art. 382 k.p.c. Faktycznie bowiem treść opinii biegłych z dnia 6 lutego 2014 r. nie pozwoliła

na pewne rozstrzygnięcie początkowej daty wystąpienia częściowej niezdolności ubezpieczonej do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Rację ma apelujący, że opinia ta zawierała jedynie zapis odnośnie daty końcowej stwierdzonej niezdolności do pracy i dlatego nie pozwala na przyjęcie, że C. M. również była niezdolna do pracy pomiędzy 30.01.2013 r. a 5.09.2013 r. W tym stanie sprawy w ocenie Sądu Odwoławczego rozstrzygnięcie było przedwczesne. W celu ostatecznego rozwiązania spornej kwestii, Sąd Odwoławczy będący sądem merytorycznym rozpoznającym sprawę przeprowadził dowód z uzupełniającej pisemnej opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii, medycyny pracy, rehabilitacji na okoliczność, czy na dzień wydania spornej decyzji przez organ rentowy tj. 22 kwietnia 2013 roku i złożenia wniosku o rentę (30 stycznia 2013 roku) ubezpieczona C. M. była częściowo lub całkowicie niezdolna do pracy w związku z posiadanym wykształceniem (podstawowe) i dotychczas wykonywanymi zawodami w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 25 lipca 2011 roku, czy też stała się niezdolna do pracy w związku z wypadkiem dopiero w dniu badania przez biegłych, tj. 5 września 2013 roku.

W pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 19 marca 2015 roku biegli neurolog, ortopeda, biegły w zakresie rehabilitacji, specjalista chirurgii naczyniowej oraz specjalista medycyny pracy stwierdzili spólnie, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od czasu zakończenia świadczenia rehabilitacyjnego, czyli od 17 stycznia 2013 roku do 30 września 2015 roku. Uwzględniając ostateczne stanowisko biegłych, Sąd Apelacyjny ocenił, że zasadniczy walor dowodowy co do daty powstania częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, należało przyznać uzupełniającej opinii biegłych sądowych z dnia 19 marca 2015 r., która potwierdziła wnioski Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny nie miał natomiast żadnych wątpliwości co do trafności oceny stanu zdrowia ubezpieczonej, zawartej w opinii głównej biegłych sądowych.

Zgodnie z opinią biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii, medycyny pracy, rehabilitacji ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 17 stycznia 2013 roku do 30 września 2015 roku. Opiniujący specjaliści rozpoznali u badanej przebyte złamanie stawu barkowego prawego ze złamaniem szyjki chirurgicznej kości ramiennej, leczone operacyjnie w 2011 roku - w związku z przebyłym wypadkiem w pracy w 2011 roku, ze znacznym upośledzeniem funkcji prawej kończyny górnej, przebyte złamanie rzepek prawej leczone operacyjnie w 2008 roku, nadciśnienie tętnicze, stan po usunięciu cieśni i płąta prawego, płąta piramidowego tarczycy z powodu wola guzowatego tarczycy, z następową niedoczynnością tarczycy wyrównaną, przebytą operacją usunięcia wyrostka robaczkowego, przebytą operacją usunięcia pęcherzyka żółciowego. W uzasadnieniu wniosków biegli wskazali, że ubezpieczona nie jest zdolna do ciężkiej pracy fizycznej (na stanowisku sprzedawcy, sprzątaczk, pracownika produkcji zwierzęcej). Ograniczenie ruchomości w zakresie kończyn jest przyczyną niezdolności do prac wymagających sprawności kończyn z pełnym zakresem ruchów i koniecznością przenoszenia ciężkich przedmiotów. C. M. może podjąć prace lekkie fizyczne, np. jako portier.

Opinia została wydana przez biegłych lekarzy, którym nie można zasadnie zarzucić braku rzetelności czy fachowości. Została one przekonująco i profesjonalnie uzasadniona. W szczególności opiniujący w sposób pełny i wyczerpujący odpowiedzieli na pytania tezy dowodowej postawionej przed Sądem Okręgowym, a w toku postępowania apelacyjnego precyzyjnie wyjaśnili wszelkie wątpliwości. Wnioski biegłych wynikają z wnikliwej analizy dokumentacji medycznej, orzecznictwa oraz stanowiska konsultantów i orzeczników ZUS, jak i własnego badania.

Konkluzja wszystkich opiniujących lekarzy jest zgodna i stanowcza. Wynika z niej jasno, co jest podstawą uznania ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do września 2015 r. Co więcej, organ rentowy nie zdołał podważyć prawidłowości opinii, bowiem w zgłoszonych zarzutach nie przedstawiał żadnych merytorycznych argumentów ani przeciwko rozpoznanemu schorzeniu ubezpieczonej, ani też przeciwko ustalonemu związkowi schorzeń narządu ruchu z wypadkiem przy pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji daje pełne podstawy do przyznania C. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, albowiem na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych ustalono, że stan zdrowia

ubezpieczonej w dacie zaskarżonej decyzji stanowił przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej w związku ze schorzeniami wywołanymi wypadkiem przy pracy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie SN z 07.11.2000r., sygn. I CKN 1170/98, wyrok SN z 15.11.2000 r., sygn. IV CKN 1383/00). W ten sposób sąd dokonuje weryfikacji stanowiska wyrażonego przez lekarza leczącego, jak i orzecznika organu rentowego. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.02.2003 r., IV CKN 1763/00). Zarzuty zgłoszone w środku zaskarżenia nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych wynikach analizy przeprowadzonej przez biegłych sądowych powołanych w niniejszej sprawie, jak i w dokumentacji medycznej.

Tak argumentując Sąd Apelacyjny w uzupełnieniu zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjął również ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji za własne.

Na zakończenie niniejszych rozważań, mając na uwadze zarzuty apelacji, należy podkreślić, że sporna decyzja dotyczy żądania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kluczowe w tym zakresie było więc ustalenie czy schorzenia wywołane wypadkiem przy pracy w istocie ograniczają zdolność ubezpieczonej do pracy. Pozytywna ocena tej przesłanki nie oznacza jednak automatycznie, że ubezpieczona jest osobą niezdolną do pracy także i z ogólnego stanu zdrowia. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter odwoławczy, a to oznacza, że jego przedmiotem jest wyłącznie ocena legalności zaskarżonej decyzji według stanu faktycznego i prawnego z daty jej wydania. Sąd Apelacyjny jest związany zakresem decyzji, który z kolei wyznacza treść wniosku ubezpieczonej. Twierdzenie więc organu o zdolności ubezpieczonej do pracy z ogólnego stanu zdrowia, tj. bez związku z wypadkiem przy pracy z lipca 2011 r., pozostaje poza obszarem zainteresowania Sądu Odwoławczego w niniejszym postępowaniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

SSO del. Beata Górńska SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka